

ԱՌԱՔԵԼ ԱՌԱՔԵԼՅԱՆ

«Օրինաց երկիր» կուսակցության երիտասարդական միության նախագահ, «Հայաստանում ֆրանսիական քոլեջ» հիմնադրամի տնօրեն
Եվրոպական կրթական տարածաշրջանային ակադեմիայի իրավագիտության ֆակուլտետի եվրոպական և դատավարական իրավագիտության ամբիոնի 3-րդ կուրսի ասպիրանտ

**ԱՐԴԱՐԱԴԱՏՈՒԹՅԱՆ ԽՈՐՀՐԴԻ
ՍՏԵՂԾՈՒՄԸ ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ
ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅՈՒՆՈՒՄ**

Յուրաքանչյուր երկրում արդարադատության իրականացման արդյունավետությունը առաջին հերթին կախված է նրանից, թե ում կողմից է այն իրականացվում: Խոսքը, իհարկե, վերաբերվում է առաջին հերթին դատավորներին, որոնք պատասխանատվություն են կրում օբյեկտիվ արդարադատության իրականացման համար: Սակայն այստեղ կարևոր է հասկանալ, թե ինչպես են վերջիններս ստանձնում այդ պարտականությունը, և ով է նշանակում այդ անձանց:

ՀՀ-ում դատաիրավական բարեփոխումների իրականացման առաջին փուլում կարևորվեց ժողովրդավարական, իրավական համակարգ ունեցող երկրների փորձի ընդօրինակմամբ: Հիմնականում դատական իշխանության ներկայացուցիչներից կազմված ինքնակառավարվող մարմնի ստեղծումը, որը դատավորների նշանակման, նրանց կարգապահական պատասխանատվության ենթարկելու առումով պետք է հանդես գար որպես անկողմնակալ, արդարացի և թափանցիկ պետական մարմին՝ հանձնիս արդարադատության խորհրդի: Վերջինիս՝ որպես դատական իշխանության կենտրոնական մարմնի վերաբերյալ դրույթներն իրենց ամրագրումն են ստացել Հայաստանի Հանրապետության 1995 թվականի հուլիսի 05-ին ընդունված սահմանադրությունում¹: Այն իր բնույթով սահմանադրական մարմին է:

Արդարադատության խորհրդի ստեղծման մասին խոսելիս, կարծում ենք, նախ և առաջ անհրաժեշտ է նշել այն քաղաքական և իրավական դրությունը, որի պայմաններում ստեղծվեց ՀՀ արդարադատության խորհուրդը, քանզի նրա ստեղծմանը զուգընթաց ՀՀ-ում տեղի էին ունենում քաղաքական և իրավական բնույթի լուրջ գործընթացներ: Այնուհետև համեմատության կարգով կներկայացնենք Ֆրանսիայի Հանրապետությունում արդարադատության խորհրդին համարժեք մարմնի՝ Մագիստրատուրայի բարձրագույն խորհրդի ստեղծ-

ման ժամանակագրական տվյալները՝ հաշվի առնելով այն հանգամանքը, որ այս մարմինը որպես այդպիսին առաջացել է հենց Ֆրանսիայում: Վերջում կներկայացնենք իմ առաջարկություններն ու մոտեցումները այս մարմնի ընդհանուր գործունեության վերաբերյալ:

Եվ այսպես, խոսելով ՀՀ երրորդ հանրապետության քաղաքական իրավիճակի մասին, պետք է նշել, որ թիվ մեկ քաղաքական իրադարձությունը կապված էր Խորհրդային միության փլուզման հետ, երբ խորհրդային պետությունները, այդ թվում Հայաստանը, ձեռք բերեցին անկախություն և ձեռնամուխ եղան սեփական պետության կառուցման գործին: Պետության արդյունավետ գործունեության համար անհրաժեշտ էր ստեղծել իրավական այնպիսի համակարգ, այսինքն՝ համընդհանուր վարքագծի այնպիսի կանոններ, որոնք կօգնեին նորանկախ պետությանը իրականացնել իր առջև դրված խնդիրները և կապահովեին մարդու և քաղաքացու հիմնարար իրավունքներն ու ազատությունները: Եվ այս առումով ՀՀ երրորդ հանրապետության ծանր քաղաքական, տնտեսական, ընկերային կացությունը, պատերազմները, հանցավորության մեծ ծավալը, միասնական դատական համակարգի անարդյունավետ գործունեությունը էլ ավելի էին բարդացնում իրականացվող բարեփոխումների արդյունավետ իրականացումը²:

Բացի դրանից՝ 1991 թվականին Հայաստանը գտնվում էր անկախ պետության կերտման ճանապարհին: Հայ ժողովուրդը շուրջ երկու տարվա փորձություններով լի ծանր պայքարում չկորցրեց իր ողջամտությունը և դուրս չեկավ պայքարի սահմանադրական շրջանակներից: Հայ ժողովուրդը համախմբվեց, դարձավ միասնական՝ լի սեփական բախտը կռելու վճռականությամբ: 1991 թվականի սեպտեմբերի 23-ին Հայաստանի Հանրապետության գերագույն խորհուրդը Հայաստանը հռչակեց անկախ պետություն: Դրանից հետո անհրաժեշ-

www.lawinstitute.am

տություն էր առաջացել ձևավորել պետական դատական համակարգ: Դատական համակարգը հանդես էր գալու ոչ թե միայն որպես մարդու իրավունքների պաշտպանության միջոց, այլ նաև երկրում իրավակարգի ապահովման և ամրապնդման լրացուցիչ երաշխավոր: Ադրբեջանի տարածքով եկող գազամուղի փակումը, էներգետիկ շրջափակումը, հանրապետության գրեթե բոլոր ձեռնարկությունների գործունեության դադարեցումը, բնակչության գրկումը ջեռուցումից, երկաթուղու փակումը երկրի տնտեսությունը կանգնեցրեցին կազմալուծման լուրջ սպառնալիքի առջև: Ստեղծված ծանր քաղաքական, տնտեսական, սոցիալական կացությունը, հանցավորության բարձր մակարդակը, միասնական դատական համակարգի և իրավապահական համակարգի ոչ արդյունավետ գործունեությունը, կուսակցական պայքարի անհաշտելիությունը, ինչ խոսք, փոխանցվում էր պետական մարմիններին՝ բացասական ազդեցություն թողնելով ողջ պետական կառուցակարգի, այդ թվում և դատական իշխանության մարմինների գործունեության վրա:

Ինչ վերաբերում է ՀՀ արդարադատության խորհրդի ստեղծման ժամանակահատվածում երկրում առկա իրավական դրությանը, ապա անհրաժեշտ է նշել, որ 1990 թվականի օգոստոսի 23-ին ՀՀ Գերագույն խորհուրդն ընդունեց Հայաստանի Հանրապետության Անկախության հռչակագիրը, որն ամրագրեց պետության և անհատի փոխհարաբերության նոր մոդել, ճանաչեց իրավական, ժողովրդավարական պետության կառուցման անհրաժեշտությունը, պետություն, որի կազմակերպման հիմնական սկզբունքը պիտի լինեի իշխանությունների տարանջատումը: Չնայած դրան՝ դատական բարեփոխումների իրականացման ուղղությամբ իրադրությունը մնաց անփոփոխ, քանի որ ԽՍՀՄ փլուզումից և անկախության ձեռքբերումից հետո Հայաստանը հայտնվեց շատ բարդ արտաքին քաղաքական կացության մեջ, որը հանգեցրեց հանրապետության տնտեսական շրջափակմանը և չհայտարարված պատերազմին Ղարաբաղում: Ստեղծված իրավիճակն անհնարին դարձրեց դատաիրավական բարեփոխումների անցկացումը: Բացի այդ՝ սպասվում էր սահմանադրական-իրավական բարեփոխումների իրականացում: Այսպիսով խոսքը գնում էր ոչ միայն և ոչ այնքան դատաիրավական բարեփոխումների, որքան կոմունիստական գաղափարականացված իրավագիտության փոխարեն իրավագիտության և իրավական կարգավորման նոր հայեցակարգ մշակելու մասին: Արմատական բարեփոխումների այդ ճանապարհին հայ ժողովուրդը 1995 թվականի հուլիսի 5-ին հանրաքվեի միջոցով ընդունեց նոր սահմանադրու-

թյուն, որը Հայաստանի Հանրապետությունը հռչակում էր ինքնիշխան, ժողովրդավարական, սոցիալական և իրավական պետություն, որի կառուցման և գործունեության հիմնական սկզբունքը համարվում էր օրենսդիր, գործադիր և դատական իշխանությունների տարանջատումը: Հայաստանի Հանրապետության սահմանադրությունը ստեղծվեց՝ նկատի ունենալով սահմանադրական շինարարության և ժողովրդավարության ուղին որդեգրած շատ երկրների կուտակած լավագույն փորձը:

Դրանից հետո ՀՀ Գերագույն խորհրդի կողմից 1995թ-ի նոյեմբերի 14-ին ընդունվեց «Արդարադատության խորհրդի մասին» ՀՀ օրենքը: Իսկ 1996 թվականի նոյեմբերի 8-ին հրապարակվեց ՀՀ Նախագահի հրամանագիրը ՀՀ դատաիրավական բարեփոխումների մասին, որից հետո 1998 թվականի ընթացքում ՀՀ Ազգային ժողովի կողմից ընդունվեցին «Դատարանակազմության մասին», «Դատավորի կարգավիճակի մասին», «Դատախազության մասին», «Դատական ծառայության մասին» Հայաստանի Հանրապետության օրենքները:

Այսպիսով նոր օրենսդրությանը համապատասխան ձևավորվեց և սկսեց գործել ՀՀ նոր դատական համակարգը և ՀՀ արդարադատության խորհուրդը: Հայաստանի երրորդ հանրապետության սահմանադրության 5-րդ հոդվածն ամրագրեց իշխանությունների տարանջատման, դատարանի անկախության և արդարադատության այլ ժողովրդավարական սկզբունքներ, սակայն այս կամ այն սկզբունքն իրավաբանորեն ձևակերպելը դեռևս չի նշանակում, թե այն գործնականորեն արդեն իրացվել կամ իրացվում է կյանքում: Հապշտապ և մակերեսորեն կատարված դատական բարեփոխումների արդյունքում հանրապետությունում ստեղծված դատական իշխանությունը, դատական անկատար համակարգը, սխալներ, թերություններ ու բացթողումներ պարունակող նյութական և դատավարական օրենսդրությունները և դրանցով սահմանված իրավունքների պաշտպանության կառուցակարգերն ու ընթացակարգերը կատարելազործման խիստ կարիք էին գգում:

Այնուհետև 2005 թվականի նոյեմբերի 27-ի սահմանադրական փոփոխություններով դրվեցին Հայաստանում դատաիրավական բարեփոխումների երկրորդ փուլի հիմնաքարերը: Դատական իշխանության և, մասնավորապես, ՀՀ արդարադատության խորհրդին վերաբերվող դրույթները ենթարկվեցին լուրջ փոփոխությունների: Վերջիններս իրենց օրենսդրական ամրագրումն են ստացել դատաիրավական բարեփոխումների երկրորդ փուլի կարևորագույն նորմատիվ փաստաթուղթը հանդիսացող ՀՀ դատական օրենսգրքում, որի ուժի մեջ

ԱՐԴԱՐԱԴԱՏՈՒԹՅՈՒՆ

մտնելու պահից ուժը կորցրած են ճանաչվել «Դատարանակազմության մասին», «Արդարադատության խորհրդի մասին» և «Դատավորի կարգավիճակի մասին» ՀՀ օրենքները:

Օրենսդրական փոփոխությունների արդյունքում նպատակ էր դրված վերացնելու այն թերություններն ու բացթողումները, որոնք առկա էին: Իրականացված բարեփոխումներից անմասն չմնաց նաև ՀՀ արդարադատության խորհուրդը: Այս առումով Գ. Հարությունյանը նշում է, որ սկզբնական շրջանում թույլ տրվեցին մի շարք սխալներ. նախ՝ արդարադատության խորհրդի կազմում ընդգրկվեցին նաև ՀՀ գլխավոր դատախազը՝ որպես խորհրդի փոխնախագահ, և նրա առաջադրմամբ՝ երեք դատախազներ, երկրորդ՝ խորհրդի կազմավորմանը մասնակից չդարձվեց օրենսդիր մարմինը՝ ՀՀ Ազգային ժողովը, երրորդ՝ դատական մարմինների անկախության երաշխավոր հռչակված հանրապետության նախագահը գլխավորեց արդարադատության խորհուրդը: Վերը հիշատակված թերությունների և բացթողումների կապակցությամբ Գ. Հարությունյանը նշում է, որ՝ ա) դատախազությունը սահմանադրության 103-րդ հոդվածին համապատասխան օժտված էր և օժտված է պետական գործունեության ինքնուրույն տեսակով, այսինքն՝ արդարադատության հետ կապ չունեցող իրավասություններով (քրեական հետապնդում, մեղադրանքի պաշտպանություն և այլն), և նրա ներկայացուցիչները կարող էին այդ խորհրդում հանդես գալ դատախազությանն անհնազանդ դատավորների ճնշմամբ, բ) իշխանության մյուս ճյուղը՝ օրենսդիրը, զերծ պահվեց դատական իշխանության ձևավորման և նրա աշխատանքում մասնակցություն ունենալու, հետևաբար և իշխանության գործադիր թևին արդարադատության խորհրդում հակակշռելու հնարավորությունից, մինչդեռ արդարադատության նախարարը (գործադիր իշխանության ներկայացուցիչը) խորհրդի փոխնախագահն էր, գ) ՀՀ Նախագահի կողմից արդարադատության խորհուրդը գլխավորելը նույնպես իրավաչափ չէր, քանի որ նա սահմանադրական իր բազմաթիվ լիազորություններին համապատասխան այն ժամանակ, փաստորեն, գործադիր իշխանության ղեկավարն էր, ի տարբերություն այլ երկրների նախագահների, հրավիրում և վարում էր կառավարության նիստերը, վավերացնում էր կառավարության որոշումները և այլն, իր ղեկավարած արդարադատության խորհրդի առաջադրմամբ ինքն էլ նշանակում էր բոլոր առյուծների դատավորներին, և փաստորեն դատական իշխանությունն ամբողջությամբ կենտրոնանում էր նրա ձեռքում, որը չէր կարող նպաստել զսպումների և հակակշռների (իշխանությունների հավասարակշռման) սկզբունքի իրա-

կանացմանը⁵: Այս տեսանկյունից լիովին կիսում են վերոնշյալ տեսակետը, քանզի անհրաժեշտ էր ապահովել իշխանությունների հավասարակշռման սկզբունքի իրականացումը, իսկ այդ ժամանակ գործող արդարադատության խորհրդի կազմավորման կարգը այդ հնարավորությունը չէր տալիս: Իսկ ինչ վերաբերում է ՀՀ արդարադատության խորհրդում դատախազության ներկայացուցիչների ներկայացված լինելուն, ապա պետք է նշեն, որ նույնիսկ եվրոպական մի շարք երկրներում մագիստրատների (դատավորների և դատախազների) դիֆերսիֆիկացիան կատարվել էր դեռևս շատ վաղուց:

Պատահական չէ այն փաստը, որ Մագիստրատուրայի բարձրագույն խորհուրդը առաջացել և իր հիմնական զարգացումն է ունեցել Ֆրանսիայում: Այն սկզբում կոչվել է դատական բարձրագույն իշխանության խորհուրդ (Conseil de la Haute-Autorité judiciaire): Հատկանշական է, որ դեռևս 1810 թվականին Նապոլեոն 1-ինի օրոք Ֆրանսիայում օրենսդրորեն ամրագրվեց դատավորների նշանակովությունը նրանց ընտրովության փոխարեն⁶: Ֆրանսիայում այս մարմնի մասին առաջին անգամ հիշատակվել է 1883 թվականի օգոստոսի 31-ին ուժի մեջ մտած դատարանակազմությանը վերաբերող բարեփոխումների մասին օրենքով: Սակայն այս մարմնի վերաբերյալ սահմանադրության մեջ դրույթներ սահմանվեցին միայն 1946 թվականին՝ Ֆրանսիայի չորրորդ հանրապետության օրոք: Այն հռչակվեց որպես անկախ սահմանադրական մարմին: Համաձայն 1946 թվականի հոկտեմբերի 27-ի սահմանադրության 84-րդ հոդվածի՝ խորհուրդը իրականացնում էր երկու կարևոր գործառույթ: 1-ինը՝ դատավորների նշանակման համար հանրապետության նախագահին էր ներկայացնում դատավորների թեկնածուներին, և 2-րդը լուծում էր նրանց կարգապահական պատասխանատվության ենթարկելու հարցերը:

Դրանից հետո՝ 1958 թվականի հոկտեմբերի 4-ին, ընդունված սահմանադրական բարեփոխումների արդյունքում փոխվեց Մագիստրատուրայի բարձրագույն խորհրդի կազմավորման կարգը: Ի տարբերություն 1946 թվականի սահմանադրությամբ նախատեսված կարգի, որի ժամանակ խորհրդի ձևավորման գործում իրենց ակտիվ դերակատարությունն ունեին Ֆրանսիայի Ազգային ժողովը և մագիստրատների ընդհանուր ժողովը, 1958 թվականի սահմանադրությամբ նախատեսվեց խորհրդի ձևավորման հետևյալ կարգը: Խորհրդի բոլոր անդամները նշանակվում էին հանրապետության նախագահի կողմից:

Սակայն ժամանակի հետ անհրաժեշտու-

թյուն առաջացավ վերանայել և էլ ավելի ուժեղացնել այս մարմնի իրավական կարգավիճակը: Այդ ամենը կատարվեց 1993 թվականի հունիսի 27-ին ընդունած սահմանադրական օրենքով և 1994 թվականի փետրվարի 05-ին ընդունած Մագիստրատուրայի բարձրագույն խորհրդի մասին մայր օրենքով (loi organique):

Վերջին տարիներին Ֆրանսիայում իրականացվեցին դատաիրավական լուրջ բարեփոխումներ, որոնցից անմասն չմնաց նաև մագիստրատուրայի բարձրագույն խորհուրդը: Նույնիսկ Ֆրանսիայի Հանրապետության նախկին նախագահ Նիկոլա Սարկոզին 2009 թվականի ապրիլի 21-ին հայտարարեց, որ առաջարկված սահմանադրական բարեփոխումների նախագիծը երկու հիմնական փոփոխություն է ներառում. 1-ինը կայանում է նրանում, որ դատավարությանը մասնակցող անձինք հնարավորություն են ստանում անձամբ դիմել մագիստրատուրայի բարձրագույն խորհուրդ, եթե գտնում են, որ մագիստրատների գործողությունների արդյունքում իրենց վնաս է հասցվել կամ խախտվել են իրենց իրավունքները: Եվ 2-րդը վերաբերում է մագիստրատուրայի բարձրագույն խորհրդի կազմավորման կարգին: Այսուհետև խորհուրդը կազմված չի լինի բացառապես մագիստրատներից: Արտաքին անձինք (personnel-ite exterieurs-փաստաբաններ, իրավունքի մասնագետներ, նախկին բարձրաստիճան պաշտոնյաներ, պետական խորհրդականներ) խորհրդում կկազմեն մեծամասնություն⁸: Այս փոփոխության մասին նույնիսկ «Ֆիգարո» օրաթերթում տպագրվեց մի հոդված հետևյալ վերտառությամբ՝ Մագիստրատուրայի բարձրագույն խորհրդում մագիստրատները փոքրամասնություն են կազմում: Արդյունքում Մագիստրատուրայի բարձրագույն խորհրդի յուրաքանչյուր կառուցվածքային մասում ընդգրկվելու են օրենքով սահմանված կարգով ընտրված 6 մագիստրատներ, ինչպես նաև պետական խորհրդի մեկ անդամ և համալսարանական պրոֆեսոր: Խորհրդի մնացած 6 անձինք նշանակվելու են համապատասխանաբար հանրապետության նախագահի, Ազգային ժողովի և Սենատի կողմից⁹:

Ամփոփելով՝ կարելի է վստահաբար ասել, որ ՀՀ արդարադատության խորհուրդը ստեղծվեց քաղաքական և իրավակիրառ շատ բարդ պայմաններում, ինչը չէր կարող նպաստել խորհրդի գործունեության արդյունավետությանը: Ինչ խոսք, այսօր այս մարմինը ՀՀ դատական իշխանության անկախության ապահովման լրացուցիչ երաշխավորն է, որն իրականացնում է երեք հիմնական գործառույթ՝ դատավորների նշանակում, կարգապահական պատասխանատվության ենթարկել և խորհր-

դատական գործառույթների իրականացում: Ինչ կարծիքով այս մարմինը չպետք է հանդիսանա պետական (դատական) իշխանության տարբեր թերերկայացնող պետական մարմինների պայքարի թաթերաբեմ, այլ այն պետք է լինի դատական իշխանությունում քաղաքականություն մշակող և իրականացնող կոլեգիալ մարմին, որը ունակ կլինի բարձրացնել դատավորների պրոֆեսիոնալիզմը, ապահովել դատական իշխանության անկախությունը և արդարադատության արդյունավետ իրականացման համար անհրաժեշտ բոլոր պայմանները:

Ակնհայտ է, որ այսօր մեր երկրում իրականացվում են բազմաբնույթ և լայնածավալ բարեփոխումներ: Դրանք իրականացվում են հիմնականում եվրոպական կառույցների հետ համագործակցության արդյունքում: Բարեփոխումները ընդգրկում են հարկային, մաքսային, ոստիկանության, դատաիրավական համակարգերը, որոնք պայմանավորված են ՀՀ պետական-իրավական համակարգի կատարելագործման խնդիրներով, ինչպես նաև դատական և իրավապահայան մարմինների կազմակերպման և գործունեության հայեցակարգի արդիականացմամբ: Վերջինս նշանակում է, որ մեր երկիրն աստիճանաբար անցնում է Եվրոպական միության չափորոշիչներին և օրենսդրության մոտարկմանը (**օրենսդրության ռեցեսայիա**):

Այս առումով կարևոր է արդարադատության խորհրդի վերաբերյալ զարգացած եվրոպական երկրների կուտակած փորձի, առկա մոտեցումների և իրավական զարգացումների ուսումնասիրությունը, ինչը կնպաստի այս մարմնի գործունեության արդյունավետության բարձրացմանն ուղղված կոնկրետ առաջարկությունների ներկայացմանը և վերջինիս համապատասխանեցմանը եվրոպական օրենսդրության պահանջներին:

¹ Տե՛ս 1995թ հուլիսի 5-ի ՀՀ Սահմանադրության տեքստի 94-րդ և 95-րդ հոդվածները

² Տե՛ս Վաղարշյան Ա., Հայաստանի առաջին Հանրապետության դատական համակարգը (1918-1920թթ.): Իրավաբանական գիտությունների թեկնածուի ատենախոսության սեղմագիր, Երևան, 1996թ., էջ 18-19

³ Այդ մասին մանրամասն տե՛ս Խաչատրյան Հ.Մ., Հայաստանի Հանրապետության առաջին սահմանադրությունը, Երևան, 1998

⁴ Տե՛ս Դազինյան Գ., Օհանյան Լ. և ուրիշներ, Դատական իշխանության հայեցակետը Հայաստանի Հանրապետության սահմանադրական փոփոխությունների գործընթացում («Իրավագիտության հարցեր» միջբուհական ժողովածու, 2000, 3-4,5-14 էջեր)

⁵ Տե՛ս Հարությունյան Գ., ՀՀ սահմանադրության մեկնաբանություններ, Երևան, 2010, էջ 933

⁶ Տե՛ս Բաղդասարյան Ա.Վ., Երիցյան Ա.Հ., Մարդու իրավունքները և դրանց պաշտպանության մեխանիզմները դատական և իրավապահ մարմինների համակարգում (պետության և պրակտիկայի հիմնահարցեր), Երևան, Մխիթար Գոշ, 2000, էջ 294

⁷ Տե՛ս Thierry S.RENOUX, Les conseils supérieurs de la magistrature en Europe, La documentation française, Paris, 1999, p.204

⁸ Տե՛ս Le Figaro <http://www.lefigaro.fr/> (édition datée du 22/04/2009)

⁹ Տե՛ս Le Figaro <http://www.lefigaro.fr/>(édition datée du 21/03/2008)

РЕЗЮМЕ

О создании Совета Правосудия в Республике Армения

Научная статья “О создании Совета Правосудия в Республике Армения” посвящена той политической и правовой ситуации, тем условиям, при которых был создан Совет Правосудия РА. Также были рассмотрены те предпосылки, которые послужили основой для создания Совета Правосудия РА - ими являются Основы Конституции и Права.

Путем сравнения, автор предоставляет эквивалентный нашему Совету Правосудия орган в Республике Франция - это Высший Совет Магистратуры, рассматривает его характерные особенности в процессе формирования.

SUMMARY

The Foundation of the Council of Justice in the Republic of Armenia

The scientific article “The Foundation of the Council of Justice in the Republic of Armenia” is dedicated to that political and juridical situation of Armenia, in which conditions of the Council of Justice was founded. Here are also discussed constitutional and juridical basis on which the Council is built. The author has also drawn parallels with the Council of Justice of the Republic of France analyzing the chronological facts for the foundation of the Council and its characteristic features.